

LBRIS

We know
books

Aylin Mihail

Versuri fără nume

SIONO
EDITURA
București, 2022

1

Mă-ntreb ce-ai fost... Un semn convențional?!
Care juca mereu și-și ascundea afectul?
Eu te-am iubit cu suflet, corect gramatical,
Fusesem mult mai mult decât perfectul.

Nu m-am pierdut boem în puncte de suspensii.
De mână te-am ținut și-n ultimul moment,
Dar... cu finețea-n ochi și frica de impresii,
La strigăt după tine, tu mi-ai răspuns: „Absent!”

Cu zâmbetul prea dur la mod imperativ
Și câteva cuvinte, făcând o paranteză,
Ai spus un sec „hai, pleacă!”, iar eu aberativ,
Am mai sperat, chiar dacă eram în antiteză

Abuzuri de confuzii peste-ale mele gânduri,
Răspuns exclamativ! Iar semn de întrebare.
Când numele ți-am scris în ale mele gânduri,
Cu litere mari, respect și... totul ca atare.

Găsind un laitmotiv, ai preferat să fugi,
Lăsându-mă căzut, c-un lapsus lexical.
Mi-am amintit cu greu de nopți și zile lungi
Și c-am iubit cu suflet, corect... gramatical.

2

În mine mai pâlپایe dorul.
În mine se bat iar păreri.
Văd două culori... semaforul,
E negru și gri de dureri.

E vineri și ora-i târzie,
E-atunci când noi doi ne vedeam...
Azi nu! Azi ești doar poezie
Și pozele-n care râdeam.

E toamnă și ploaia iar cerne.
E rece. Pe geam se prelinge...
Ca plânsul meu surd între perne.
De fapt, el nu plouă, ci ninge.

Mi-i sufletul fulgi, bucățele,
Mi-i gol, pustiit, înghețat,
Iar ochii mi-s iar către stele,
Din ziua în care-ai plecat.

Mi-am pus ne-ncetat o dorință,
Aceeși am pus-o mereu,
Dar toate mi-au dat o sentință:
„El nu va mai fi iar al tău!”

Nu pot! N-am crezut pe niciuna!
Că te-ntorci în vise mi-ai zis...
La ele să fie minciuna,
Iar tu... să fii tot ce-ai promis!

3

Nu vreau să spun cuvinte mari
Și nici în slăvi să o ridic,
Dar am în față piedici tari,
Mă pun să tac și mă oftic.

Apare brusc, de nicăieri,
Te ia ușor cu stări ciudate.
Pe culmi te urcă și-n căderi,
Te face buchie de carte.

Te-mbată cu miros de flori
Și prin stomac îți plimbă fluturi,
Chiar dacă ei sunt muritori,
Nemuritori rămân prin simțuri.

Și chiar cu riscul de-a se arde,
Toți intră-n pățimașul foc.
Și-o cântă-n rime la mansarde,
Și-o pun în poze la breloc.

4

Ți-aș spune vorbele pe care le-am tăcut.
Le-aș spune și apoi le-aș repeta.
Nu pot să mai trăiesc iar în trecut,
De ce-am fost mut, te rog nu mă-ntreba!

Te-aș auzi mai mult ca niciodată.
Te-aș asculta și când oftatu-ar spune,
Cu vocea rece, pe-alocuri sacadată:
Te rog, hai, pleacă și nu te mai opune!

Ți-aș urmări privirea și orb de m-ai numi!
Un orb plin de păcat, dar inima mea simte...
De azi pentr-o vecie iubirea ți-aș cerși
Și aș vorbi prin semne, că nu-mi ajung cuvinte!

Ți-aș săruta obrazii, pe care ploi mai curg,
Pe care răsărituri sunt puse drept năframă.
În mine se reflectă zilnic câte-un amurg.
Sunt singur fără tine și nu știu cum mă cheamă!

5

Mi-apari în gând, în vise,-n tot,
Îmi tulburi nopți și zile.
Și-atunci când nu pot să te văd,
Mai scriu câteva file.

Adun dragostea noastră-n vers
Și o pictez pe foi,
Chiar dacă-i mică-n univers,
E mare pentru noi.

Sunt rânduri, rânduri de demult,
Pe când povestea noastră,
A început cu-acel sărut
Și cu o floare-albastră.

Când nopțile cu stele multe,
Dar, poate, prea sărace-n timp,
Erau, de fapt, un pic mai scurte,
Dar dulci în orice anotimp.

Era un vis, era-implinit,
Iar noi trăiam prezentul,
Acum, când totul s-a sfârșit,
Ce dor! E trist momentul.

Dar știu, printre dezamăgiri,
Te mai gândești la noi.
Mi-ai spus-o ieri, chiar din priviri,
Prin ochii negri, triști și goi.

Dar să lăsăm trecutu-n pace,
Aici, în versuri, printre foi...
E-o amintire care trece,
Dar spune multe despre noi.

